

Bunătatea lui Dumnezeu

"Bunătatea lui Dumnezeu¹ ține în veci" (Psalmul 52:1). "Bunătatea" lui Dumnezeu se referă la perfecțiunea naturii Sale: "Dumnezeu este lumină, și în El *nu* este întuneric" (1 Ioan 1:5). Există așa o perfecțiune absolută în natura și ființa lui Dumnezeu încât nimic nu este de dorit ori defect în ele, și nimic nu poate fi adăugat ca să devină mai bun.

El este bun la origine, bun în Sine Însuși, așa cum nimic altceva nu este; pentru că toate creaturile sunt bune doar cu participarea și comunicarea lui Dumnezeu. El este bun în esență, nu doar bun, ci bunătatea însăși; bun în creatură este doar cât un strop, dar în Dumnezeu există un ocean infinit de bunătate, toată bunătatea adunată la un loc. El este veșnic și imuabil bun, pentru că El nu poate fi mai puțin bun decât este; nu l se poate face nici o adăugire și nici o scădere. (Thos. Manton).

Dumnezeu este *summum bonum*, bunul cel mai înalt.

Înțelesul saxon original al cuvântului în engleză "Dumnezeu" (God) este "Bunul" (The Good). Dumnezeu nu este doar Cel mai mare dintre toate ființele ci este și Cel mai bun. Toată bunătatea care există în orice creatură a fost împărțită de la Dumnezeu, dar bunătatea lui Dumnezeu este nederivată, pentru că este esența naturii Sale eterne. Așa cum Dumnezeu este infinit în putere din veșnicie, înainte de a fi existat orice manifestare a acestui lucru sau s-a fi arătat orice act al omnipotenței; tot așa El a fost veșnic bun înainte de a fi fost orice arătare a darului Său, ori vreo creatură căreia să-i fie împărtășit sau asupra căreia să fie exercitat. Astfel, prima manifestare a acestei virtuți divine a fost în a da viață tuturor lucrurilor. "Tu ești bun și binefăcător" (Psalmul 119:68). Dumnezeu are în El însuși o infinită și inepuizabilă comoară a tuturor fericirilor suficientă să umple toate lucrurile.

Tot ce provine din Dumnezeu—hotărârile Sale, creația Sa, legile Sale, înțelepciunea Sa—nu poate fi altfel decât bun: așa cum este scris. "Dumnezeu s-a uitat la tot ce făcuse; și iată că erau *foarte bune* ." (Geneza 1:31). Astfel, "bunătatea" lui Dumnezeu este *văzută* , mai întâi , în creație. Cu cât mai amănunțit este studiată creatura cu atât mai mult bunătatea Creatorului se vede mai bine. Să luăm în considerare cea mai importantă creatură pământească a lui Dumnezeu, omul. Un motiv întemeiat are el să spună împreună cu psalmistul, "Te laud că sunt o făptură așa de minunată. Minunate sunt lucrările Tale, și ce bine vede sufletul meu lucrul acesta!" (139:14). Totul în structura organismului nostru atestă bunătatea Făcătorului lui. Cât de potrivite sunt mâinile să-și facă treaba! Câtă bunătate din partea Domnului să înființeze somnul pentru a revigora trupul ostenit! Cât de binevoitoare hotărârea de a da ochilor pleoape și gene pentru a fi protejați! Și putem continua așa la nesfârșit.

Bunătatea Creatorului nu este limitată doar asupra omului, ci este exercitată față de toate creaturile Sale. "Ochii tuturor nădăduiesc în Tine, și Tu le dai hrana la vreme. Îți deschizi mâna, și saturești după dorință tot ce are viață" (Psalmul 145: 15,16). Volume întregi ar trebui scrise, mai mult decât atât au fost, ca să dezvolte în amănunt acest lucru. Provizii din belșug au fost făcute pentru păsările cerului, și fiarele pădurii, și peștii din mare, care să alimenteze oricare din nevoile lor. Dumnezeu "dă hrană oricărei făpturi, căci în veac ține îndurarea Lui" (Psalmul 136:25). Cu adevărat "bunătatea Domnului umple pământul" (Psalmul 33:5).

Bunătatea lui Dumnezeu se vede în varietatea plăcerilor naturale pe care El le-a pregătit pentru creaturile Lui. Dumnezeu putea să fi fost mulțumit să satisfacă foamea noastră fără ca mâncarea să fie plăcută cerului gurii—cum este arătată bunăvoința Lui în varietatea aromelor pe care El ni le-a dat în carne, legume și fructe! Dumnezeu nu numai

că ne-a dat simțuri, dar ne-a dat și acele lucruri care le satisfac; și aceasta pentru a-Și dovedi Bunătatea. Pământul ar putea fi la fel de roditor fără ca suprafața lui să fie variată în mod atât de frumos. Viețile noastre fizice ar putea fi întreținute fără frumoasele flori care ne bucură ochii și răspândesc parfumuri dulci. Puteam traversa câmpurile fără ca urechile noastre să fie salutate de muzica păsărilor. De unde, atunci, această frumusețe, acest farmec, răspândite cu atâta generozitate peste fața pământului? Cu adevărat, " *Îndurările Lui se întind peste toate lucrările Lui.*" (Psalmul 145:9).

Bunătatea lui Dumnezeu este văzută deoarece când omul a încălcat legea Creatorului Său puterea deplină a mâniei Lui nu s-a aprins în acel moment. Foarte ușor Dumnezeu ar fi putut lipsi creaturile Sale căzute de orice binecuvântare, orice mângâiere, orice plăcere. În schimb, El a adus o orânduire amestecată de milă și judecată. Acest lucru este extraordinar dacă ar fi apreciat cum se cuvine și cu cât mai amănunțit ar fi studiat acest regim cu atât mai mult va reieși că "mila biruiește judecata" (Iacov 2:13). În ciuda tuturor relelor care însoțesc starea noastră de creaturi căzute, binele predomină de departe. Cu rare excepții, bărbați și femei trăiesc, de departe, un număr mult mai mare de zile ca persoane sănătoase, decât în boală și durere. Există mai multă fericire decât nefericire pentru creaturi în lume. Chiar suferințele noastre permit alinări considerabile, iar Dumnezeu a dat minții omenești o flexibilitate care se adaptează singură circumstanțelor și scoate ce este bun din ele.

Bunăvoința lui Dumnezeu nu poate fi adusă, pe bună dreptate, în discuție, pentru că există suferință și necazuri în lume. Dacă omul *păcătuiește împotriva* lui Dumnezeu, dacă el disprețuiește "bogățiile bunătății, îngăduinței și îndelungii Lui răbdări", și cu împietrirea și nepocăința inimii sale adună o comoară de mânie pentru ziua mâniei (Romani 2: 4,5), cine altul este de vină dacă nu el însuși? Ar fi Dumnezeu "bun" dacă nu ar pedepsi pe aceia care folosesc în mod incorect binecuvântările Sale, abuză de bunăvoința Sa și calcă în picioare îndurările Sale? Nu va dezonora bunătatea lui Dumnezeu, ci, mai degrabă, va fi cea mai strălucitoare exemplificare a ei, când Dumnezeu va curăța pământul de acei care l-au încălcat legile, disprețuit autoritatea, batjocorit mesagerii, L-au batjocorit pe Fiul Său și i-au persecutat pe acei pentru care El a murit.

Bunătatea lui Dumnezeu a fost arătată în cel mai ilustru mod când El L-a trimis pe Fiul Său "născut din femeie, născut sub Lege, ca să răscumpere pe cei ce erau sub Lege, pentru ca să căpătăm înfierea" (Galateni 4:4,5). Atunci o mulțime de oaste cerească a lăudat pe Dumnezeu și a spus: "Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte, și pace pe pământ între oamenii plăcuți Lui" (Luca 2:14). Da, în Evanghelie " *harul* (gr. *bunăvoință* sau *bunătate*) lui Dumnezeu, care aduce mântuire pentru toți oamenii, a fost arătat" (Tit 2:11). Nici nu se poate pune problema că Dumnezeu, în bunătatea Lui, nu a făcut ca oricare ființă păcătoasă să fie un obiect al harului Său răscumpărător. N-a făcut pe îngerii căzuți să fie așa. Dacă Dumnezeu i-ar fi lăsat pe toți să piară, aceasta nu ar fi adus nici o dezonoare asupra *bunătății* Sale. Tuturor aceluia care ar pune sub semnul întrebării această afirmație le vom reaminti privilegiul suveran al Domnului nostru: "Nu pot să fac ce vreau cu ce-i al meu? Ori este ochiul tău rău, fiindcă eu sunt bun?" (Matei 20:15).

"O, de ar lăuda oamenii pe Domnul pentru bunătatea Lui, și pentru minunile față de fii oamenilor!" (Psalmul 107:8). Recunoștința este răspunsul necesar, pe drept, de la cei care beneficiază de bunătatea Lui; totuși este des oprită față de marele nostru Binefăcător pur și simplu pentru că bunătatea Sa este atât de abundentă și constantă. Este nesocotită pentru că este exercitată asupra noastră în cursul normal al evenimentelor. Nu se simte pentru că noi o experimentăm zilnic. "Disprețuiești *tu* bogățiile bunătății Lui?" (Romani 2:4). Bunătatea Lui este "disprețuită" când nu se folosește de către oamenii ca mijloc care îi

duce la pocăință, dar, din potrivă, servește la împietrirea lor presupunând că Dumnezeu scapă din vedere toate păcatele lor.

Bunătatea lui Dumnezeu este esența speranței credinciosului. Această excelență a lui Dumnezeu este aceea care place cel mai mult inimii noastre. Pentru că bunătatea Lui ține în veci, ar trebui ca niciodată să nu ne lăsăm descurajați : "Domnul este bun, El este un loc de scăpare în ziua necazului; și cunoaște pe cei ce se încred în El." (Naum 1:7)

Când alții se poartă urât cu noi, ar trebui să fim provocați și mai mult să aducem mulțumiri Domnului din toată inima, pentru că *El* este bun; iar când noi înșine suntem conștienți că suntem departe de a fi buni, ar trebui doar să-L binecuvântăm, și mai mult, reverențios pentru că este *El* bun. Niciodată nu trebuie să tolerăm un moment de necredință față de bunătatea Domnului; orice altceva poate fi pus sub semnul întrebării, dar acest lucru este absolut sigur: Iehova este bun; felurile în care lucrează s-ar putea să varieze, dar natura Sa este întotdeauna aceeași. (C.H. Spurgeon)

- [1](#). This becomes footnote #5.

Traducerea: numaiharul.org